

Anh Chi Yêu Dấu

Nguyễn Nhật Ánh

Chương 1: Anh Chi Yêu Dấu

Chi đứng ở cuối sân kia, đưa tay vẫy tôi rồi rít. Anh Huy, anh Huy. Tôi cười với em. Đáng lẽ tôi đã ném tất cả mấy cuốn sách và chiếc xách trên tay để chạy bay tới chỗ Chi đứng rồi nắm chặt lấy tay cô bé nhưng tôi lại đứng yên. Và Chi cũng đứng yên, mỗi đứa ở mỗi đầu sân và ngó nhau. Chi cười, mái tóc dài nghiêng vừa xõa xuống vai. Chúng tôi đứng trong mắt nhau một lúc lâu như thế.

Nhưng Chi không có thật ở trước mắt tôi, cuối sân kia. Tiếng nhắc nhở hành khách từ trong phòng đợi của phi trường vang ra. Yêu cầu hành khách lên xe ca để về thành phố. Tôi dụi mắt mà tưởng mắt mình đang cay xè. Chỉ còn một mình đứng ngẩn ngơ giữa sân bay, tôi vội vàng bước tới, dù không có Chi đang đứng đợi.

Tôi là người bước lên xe ca sau cùng. Trên băng trước chỗ tôi ngồi có tiếng con gái khúc khích cười. Tiếng động cơ xe chuyển bánh át đi cùng với gió lùa vào khiến tôi ôm ngực ho. Sức khỏe tôi không khá lên một chút nào sau khi rời bệnh viện. Người đàn bà ngồi bên cạnh bảo tôi kéo chiếc cửa lùa xuống, tôi cảm ơn nhưng không làm theo ý bà. Bà bắt chuyện hỏi tôi, mấy giờ rồi cậu. Năm giờ rồi bà. Năm giờ mà đã thấy tối. Tôi khoanh tay trước ngực nhìn cây cối, đồi núi chập chùng ở phía ngoài. Ngay cạnh đường đi, sương mù nằm dưới thung lũng như một hồ nước bạc. Xe đổ xuống con dốc một cảm giác để tôi liên tưởng cái cảm giác khi còn ở trên máy bay. Tôi lại cúi người xuống để ho lúc xe quanh ở một chân đồi. Người đàn bà bên cạnh nhìn lên cái then cửa kéo trên đầu tôi thay một lời nhắc lại. Hai người con gái phía trước quay xuống ngó tôi thôi cười. Có lẽ tất cả họ đều là người ở đây và đang lo ngại cho một người khách vừa tới miền đất lạnh này.

Người đàn bà nói:

- Đi chơi vào mùa này lạnh lắm.

Tôi đáp vâng và đưa hai bàn tay áp lên miệng, che cả lấy mũi. Người đàn bà lại hỏi:

- Cậu có người quen ở đây chứ?

- Dạ có.

- Ở đâu?

- Thưa bác, ở khu bờ hồ.

Người đàn bà tiếp tục hỏi tôi định ở chơi lâu không. Tôi đáp chưa biết. Thật sự nếu tôi có là du khách thì là vài tháng trước đây cơ, sau những ngày tôi đi tĩnh tâm ở Đan viện Châu Sơn. Tôi lên đây để ghi danh mà nếu còn kịp thì, hình như có một sự xếp đặt, tôi sẽ ở đây học. Rất nhanh tôi đã nghĩ tới Chi. Có ai biết được, mẹ Chi có ngờ rằng tôi đã lên đây, một tháng sau khi bà gởi Chi vào nội trú Domaine de Marie. Làm sao chị Hà và ba mẹ tôi hiểu được lý do tôi đã ghi danh học Kiến trúc rồi lại đột ngột thay đổi ý, bỏ lên đây để học Chính trị Kinh Doanh. Cũng chỉ vì Chi. Tôi đã quyết định điều mà chính tôi cũng không ngờ, như một sự liều lĩnh mà chắc rồi sẽ nối tiếp những phức tạp khác. Tôi theo Chi. Tôi bắt chập những ngăn cản của ba mẹ, bắt chập cả ý kiến của bạn bè và mặc chị Hà trở mắt nhìn thấy tôi đang có một sự mất bình tĩnh, thay đổi lớn. Chị Hà là người ngăn cản tôi dữ dội nhất. Đà Lạt lạnh, sức khỏe Huy không hợp đâu. Huy có một đạo hăm hở với trường Kiến trúc lắm cơ mà. Ở nhà cô Ngân tè như nhà hoang Huy chịu sao được. Không thuyết phục nổi tôi, buổi tối trước ngày đi, chị Hà nói chuyện lâu với tôi, cố ý gạn

hỏi để biết lý do nào tôi đã thay đổi ý kiến đột ngột và cương quyết quá như vậy. Huy có điều gì thay đổi lớn lắm chẳng. Huy có vẻ mất bình thường rõ rệt. Hình như một vài lần chị có nhắc tới chuyện Quỳnh này nọ nhưng tôi chẳng để ý lắm. Tôi âm ỉ cố tránh né phải tâm sự với chị. Làm sao tôi có thể tâm sự với chị bây giờ, trong khi chính tôi cũng mơ hồ về tôi. Và nhất là, làm sao để nhắc tới Anh Chi, con chim bé nhỏ của tôi, để mọi người hiểu rằng cô bé đã ảnh hưởng nhiều và rồi có lẽ sẽ trở thành quá cần thiết trong cuộc đời tôi.

Chiếc xe của hãng Hàng Không về đến thành phố thì trời đã tối đậm, đèn đường thấp lên những chấm sáng khiêm nhường nằm lẫn với những đám lá xanh. Ở “Trạm Đến” hành khách của chuyến xe trước đang chen chúc chờ nhận hành lý. Người đàn bà ngồi cùng băng với tôi hỏi:

- Cậu có hành lý nhiều không?

- Dạ, một cái vali nhỏ.

Bà cười trong giọng nói, cậu đưa vé đây tôi lãnh ra cho, coi bộ cậu ốm yếu chen không lại với người ta đâu. Tôi cảm ơn bà và nghĩ rằng đó là một lời yêu cầu thành thật. Trong khi đợi lấy hành lý thì tôi ra đứng ở cửa nhìn vu vơ lên ngọn tháp chuông của ngôi nhà thờ Chính tòa mà tưởng như có một điều gì thân thuộc. Tôi nhớ tới cái tên trường mà mẹ Chi ghi trong tấm danh thiếp của bà, kèm theo với mớ sách bà mừng tôi thi đỗ. Tôi đã gửi em Chi vào học ở Domaine de Marie Đà Lạt. Một cái tên trường xa lạ mà mai mốt tôi sẽ hỏi những người ở đây để biết. Tôi quanh quẩn trong ý nghĩ, để biết rồi sao nữa. Tâm hồn tôi và Chi sẽ tiếp tục gặp nhau, như dạo nào. Tôi ho liên một cơn dài rũ rượi. Không ngờ sức khỏe của tôi lại bị ảnh hưởng của cái lạnh đến thế. Hai người con gái ngồi băng trước tôi hồi nãy đã có xe nhà tới đón, chắc họ để lại hành lý ngày mai mới lãnh nên tách khỏi đám đông chen chúc về trước. Khi đóng cửa xe cả hai còn nhìn lại tôi và lần này thì họ cười to hơn cả lúc ngồi chung chuyến xe ca với tôi.

- Cậu may mắn quá, vé của cậu kêu trước vé tôi.

Tôi đỡ lấy chiếc vali trên tay người đàn bà đã tử tế lãnh hành lý giùm, một cử chỉ chăm sóc hiếm có.

- Cảm ơn bác nhiều. Đúng là số cháu hay gặp quý nhân giúp đỡ.

Có gì đâu. Bà ta cười và cho tôi địa chỉ tiệm bán đồ kỷ niệm của bà. Nhà tôi ở khu Hòa Bình, gần rạp hát, hôm nào đi phố mời cậu ghé qua chơi. Tôi cảm ơn bà thêm lần nữa trước khi xách vali ra lễ đường đợi một chiếc taxi. Thành phố này có vẻ không hiếu khách ngay tại các bến xe như các thành phố khác. Đợi rất lâu không thấy có một chiếc xe nào ngang qua, tôi đành phải soạn một chuyến cuộc bộ. Thực ra từ “Trạm Đến” tới nhà cô Ngân không xa gì lắm, nhưng leo hai con dốc vừa phải với một tay xách vali vừa phải lại không... vừa phải với cái thân hình ốm yếu của tôi. Leo hết con dốc trước cửa nhà thờ xuống tới bờ hồ rồi rẽ phải, leo thêm một con dốc ngắn nữa mới tới lối vào nhà cô Ngân, tôi mệt phờ người. Đứng trước cổng nhà cô mà tôi thở mạnh, hơi nóng đầy hai lòng bàn tay áp lên mặt. Lúc lâu sau tôi mới kêu được người ra mở cổng. Cô Ngân thấy tôi ngạc nhiên:

- Ủa, cháu mới tới hả?

- Vâng, cháu đi chuyến bay lúc bốn giờ.

Cô Ngân hỏi thăm tôi rồi rít, đi đường có mệt không, tôi đáp chỉ mệt từ quãng đường từ “Trạm Đến” tới đây thôi. Cháu đợi xe không được, leo dốc cực quá. Cháu định ở đây quấy rầy cô lâu.

Những lần trước lên đây, có lần với bạn bè, có lần đi một mình, tôi cũng chỉ ghé thăm cô Ngân chốc lát chứ chưa một lần ở lại dùng cơm hay ngủ lại ở nhà cô. Cô Ngân ở trong một khu nhà cổ, có lẽ đã tới cả gần trăm năm không chừng, một vài bức tường đã nứt rạn và có góc đã sụp đổ. Cỏ cây trong vườn, sau nhà, trước nhà um tùm gần như hoang phế. Cô Ngân cũng già nua với ngôi nhà mà cô ở. Năm chục tuổi, đời nhuộm tóc cô trắng xoá, phiền muộn đè nặng trên lưng còng tội nghiệp của cô. Cô già gấp đôi tuổi

người đợi chờ phải gánh chịu. Tôi không hề biết mặt ông chú, người đã trở về nước sau hiệp định 1954 mà không hẹn ngày trở lại. Ông là một sĩ quan Pháp. Tôi chỉ biết có thế. Cô Ngân sống ở đây từ mấy chục năm nay, từ khi họ hàng bên ngoại ruồng rẫy, cô không rời thị xã này một lần. Cô sống với đứa con trai độc nhất.

- Hiện vắng nhà hả cô?

- Nó đi xa từ lâu rồi mà cháu.

Tôi vô ý ở điều đó, hình như lần trước ghé thăm cô tôi đã hỏi một câu và được trả lời một câu tương tự thế. Tôi lấy làm ngượng về sự vô ý của mình.

Cô Ngân đi ra khép lại cánh cửa sau lưng tôi. Cô chỉ tôi nơi đặt chiếc vali và ngồi xuống chiếc ghế bành rộng tiếp tục công việc đang dở dang của cô, dưới ánh đèn điện vàng cũ kỹ như đèn dầu. Tôi tự động ngồi xuống chiếc ghế rộng đối diện với cô và nhắc lại ý định của mình, sợ những người già thường quên bởi lắm lần:

- Thưa cô, cháu định xin được ở trọ nhà cô...

Cô Ngân hơi nhướng mày lên nhìn tôi lạ lẫm, ngỡ ngàng. Rõ ràng là bây giờ cô mới nhận ra một câu nói mang cái gì khác lạ, bởi vì đó là điều không ngờ nơi một người bên ngoại đã đối xử với cô.

Một chút lạ nhìn tôi rồi cô cúi xuống trên hai que đan có vẻ xúc động. Giọng cô trĩu xuống, giọng người đàn bà nhần nhục chịu đựng từ bao nhiêu năm ngâm một nốt nhạc trầm, thật trầm sau một lúc lâu im lặng đến làm tôi bối rối.

- Ở đây như một nơi hoang, chẳng biết cháu có quen được không?

- Cháu thích được sống tĩnh mịch cô ạ. Cháu định lên ghi tên học ở đây.

- Chắc có chuyện gì buồn với gia đình phải không?

Cô Ngân làm tôi giật mình.

- Đâu có ạ, tại cháu thích sống trong cái không khí ở đây.

- Bố mẹ không can ngăn cháu về việc này sao?

- Thoạt tiên thì có, nhưng bố mẹ cháu cũng biết cháu lớn rồi. Ở nhà cháu, mọi chuyện riêng của con cái đều được đối xử tự do một cách dè dặt vừa phải thôi.

Tôi rút người để chặn một cơn ho, nhưng cũng không ngăn được. Cô Ngân bỏ hờ đôi que đan trong lòng nhìn lại tôi rồi cô đứng lên, tiến lại phía góc phòng:

- Cháu đang đau hả?

- Vâng, cháu không được khỏe lắm. Hình như cháu không chịu được lạnh, từ khi bước xuống máy bay cháu ho hoài à.

Phía góc phòng là bóng tối ẩn một khung cửa, có lẽ đó là lối ra phía sau bếp. Cô Ngân nói, để cô đốt cái lò sưởi lên. Ở đây lâu rồi cái lạnh trở thành bình thường cháu ạ. Chỉ những ngày tháng chạp mới ngó tới cái lò sưởi, nhưng có khi chẳng nhất thiết lắm. Với lại củi cũng chẳng sẵn gì. Tôi nói, thôi cô à, nhưng cô vẫn đi vào phía trong bếp:

- Cháu có cần tắm rửa gì không, để cô đun nước nóng luôn thể.
- Cháu chỉ muốn rửa cái mặt qua loa thôi.
- Chắc cháu chưa ăn gì?
- Cháu không thấy đói cô ạ.
- Được rồi, cô nấu cho một gói mì, dù no cũng phải có bữa.

Cô Ngân ôm lên một mớ củi đặt dưới chân lò. Cái lò sưởi xây bằng gạch đỏ ở sát chân tường, giữa phòng, chắc một thời đã rực rỡ than hồng ấm cúng lắm. Bây giờ ở một bờ gạch đã nhả vữa, long ra vài vết thương cũ kỹ.

Khi cô Ngân châm lửa thì thấy còn một ít tro than nằm lạnh lẽo, có lẽ từ mùa đông trước, hôm nay mới được nong lại với đám củi gỗ mới. Đốt lại một lò sưởi trong ngày đầu tiên của mùa đông thật vất vả, như nhóm lại một hơi lửa mới trong đời, tôi bắt đầu nghĩ miên man, hẳn là một lần muộn phiền. Thoáng nhanh, hình ảnh mẹ Chi hiện ra với màu áo nâu, người đàn bà có một tâm hồn lạnh mạn, theo tôi suy đoán, thuở con gái bà đã xinh đẹp với tâm hồn lạnh mạn đó, để một thời ngồi lại muộn phiền. Nhưng bà đã nhóm lên được ngọn lửa ấm trong ngày hôm qua hôm kia đây. Hạnh phúc có màu hồng nhạt, dù đã phai pha, vẫn vinh quang đầy đủ ý nghĩa như sau một cuộc thắng trận. Mẹ Chi có những cánh cửa lạ lùng lắm, đôi khi bà đã mở cho tôi thấy, sau cái then chốt giấu sâu thẳm của lòng mình là một trời mây trời gió, ăn năn có, hãnh diện có. Trong cái thế giới mộng tưởng không cùng, mình là kẻ sẵn mình lý thú, miệt mài mà mình không biết, đến nỗi vết thương như là một niềm yêu dấu, cần thiết. Tôi mơ hồ trong những khung cửa mà mẹ Anh Chi cho tôi thấy điều ấy. Và mơ hồ thôi, vì như bà nói với tôi, em Huy đang sửa soạn muốn làm học trò của trường tình yêu chăng? Hãy đừng bao giờ mộng tưởng.

Cô Ngân đứng dậy với một đám khói và một câu gì đó làm tôi bỏ dở ý nghĩ. Lửa đã bén vào gỗ, đánh khói tỏa dần và hiện ra một ngọn lửa nhỏ trong lò đang lớn dần, vỡ dần những tàn khí lạnh trong phòng:

- Cháu sẽ ở đây, cô Ngân tiến về phía bóng tối, mờ mờ những bậc tam cấp bước lên một khung cửa khép kín, tôi đứng lên bước theo cô, đây là phòng của Hiện.

Cánh cửa mở, bốc ra một mùi ẩm mốc của đồ đạc và các bức tường đá làm tôi muốn ho. Các công tắc điện phải bật mấy lần mới làm sáng ngọn đèn treo chùm dây ở góc phòng. Cô Ngân nói, từ ngày Hiện đi chẳng lần nào cô bước vào. Tôi nhìn tổng quát một lượt và thấy có lẽ vẫn nguyên vậy, mọi thứ đồ dùng của Hiện trong phòng. Chiếc bàn rộng cạnh cửa sổ cái ngăn kéo chưa đóng kín, còn bừa bộn vài thứ. Một mớ sách báo lộn xộn trong cái kệ đá hình một cái khung cửa vòng cung nhỏ, có cuốn còn mở đôi. Nơi cửa sổ đóng kín bị vỡ mấy vệt dài được dán lại bằng băng keo đã rã ra sắp rời, gió đập vào nơi kính vỡ một âm thanh se se từng chập.

Cô Ngân vẫn còn đứng ở cửa phòng:

- Bừa bộn lắm cháu ạ, phải để dọn dẹp lại.
- Chẳng sao cả, cô để mặc cháu.

Chương 2: Anh Chi Yêu Dấu

Tôi đã bắt đầu quen với tiếng chuông của ngôi nhà thờ Chính tòa. Sáng sớm, lúc 12 giờ trưa và buổi chiều. Tiếng chuông ngân nga, khi quyện với sương mù, khi lẫn trong gió, đều đặn vào những giờ khắc nhất định. Tiếng chuông mà có buổi chiều trong cơn mưa tôi nghe chính là trái tim mình ngân nga. Tôi đã nhìn rõ hình dáng con gà đứng trên ngọn tháp chuông và tôi vừa nghĩ rằng, rồi cũng có một lần nào đó, có thể cũng là đêm Giáng sinh, như người lính phi công Vincent mất trí nhớ, tôi sẽ leo lên ngọn tháp chuông và bằng sức khỏe bệnh hoạn của mình, bẻ gãy khối sắt ấy đem về làm quà tặng cho Anh Chi. Sao lại có những liên tưởng kỳ cục như vậy? Cũng như ý nghĩ đã trở thành thực tại là tôi đem tôi lên đây. Sống để mà ám ảnh những chuyện gì đâu hoài, như vậy, có thể một ngày nào mình sẽ chết bằng những nỗi ám ảnh đó. Chi theo hoài tôi, tôi theo hoài Chi, cũng chỉ loay hoay trong trí tưởng của tôi. Cho đến khi nào chết đi, tôi đã nghĩ như thế, có lẽ hồn tôi vẫn còn theo Chi. Rong ruổi suốt đời này, suốt đời nhau không bao giờ biết mệt, không bao giờ tuyệt vọng. Phải là như thế.

Buổi sáng chủ nhật tôi đứng ngơ ngẩn ở trước cửa nhà thờ Chính tòa với ý nghĩ là có thể gặp Chi ở đó. Những hồi chuông đầu giờ lễ rồi những hồi chuông tan giờ lễ, tôi lẫn trong đám đông người ra vào nhưng không một lần tôi đã bước vào trong. Đứng nơi cửa, tôi có thể nhìn thấy những tấm kính màu ở các khung cửa, trên cao ghép thành hình các vị thánh, những miếng kính rực rỡ màu sắc trong nắng buổi sáng làm tôi nhớ màu sắc trong những bức tranh bằng chì sáp Chi thường nghịch ngợm trong cuốn sách in. Tôi đánh bạo hỏi thăm một soeur áo trắng, khăn màu xanh đậm mới trong nhà thờ bước ra:

- Thưa sơ cho tôi hỏi thăm...

Về mặt của người nữ tu hơi ngờ ngàng một chút khi đối diện với tôi, nhưng vẫn sẵn một nụ cười cởi mở:

- Ông hỏi gì cơ?

- Sơ có biết nội trú Domaine de Marie ở đâu không ạ?

- Domaine hả, người nữ tu trẻ đưa tay chỉ về hướng phía bên trái nhà thờ, ông đi lối này, hết con dốc kia rồi hỏi thăm thêm, chứ thực ra khó mà nói cho rõ để ông có thể tự tìm được.

- Thưa sơ, chắc xa lắm?

- Không, ông có thể đi bộ được nếu không tiện xe.

Lòng tôi hồi hộp quá. Nơi em ở sẽ êm đềm như một thiên đường hay chỉ là một công trường cao như tù ngục vây hãm tuổi chim muông nhảy nhót của em?

Tôi cúi đầu chào người nữ tu trẻ với lời cảm ơn rồi thông thả bước đi. Bây giờ, trên con đường này, chẳng còn là những ngọn me chụm đầu vào nhau, cũng trong buổi sáng chủ nhật nhưng không phải là những buổi sáng chủ nhật của ngày nào tôi thường đến với Chi, với kẹo ngọt lóc xóc trong túi, nghe đã tưởng tượng thành lắm vậy, cũng là ở cuối con đường kia tôi tin là có Chi dù em chưa biết đợi, nhưng bây giờ tôi đã nghe có chút gì xót xa.

Mẹ Chi hiện ra ở đầu con dốc kia, trong màu áo nâu của củi gỗ, bà chặn đường tôi:

- Em đi đâu vậy Huy?

- Cháu đi tìm em Chi.

- Sao em lại làm vậy?

- Tại cháu nhớ em ấy.